

Socialdemokraten, 6. Juni 1886

Socialdemokratiets Folkefest

København rømmede op i Gaar, og det meste af den laa paa Fælleden sammen med Socialdemokraterne. Resten delte de Liberale og Højre.

Arbejderne stillede paa Boulevarden under den røde Verdensfane, og skønt Højrebladene fra Morgenstunden af havde raabt "Skrabsammen" efter os, saa blev det alligevel det Skrabsammen der erobrede Dagen. Vi var de første paa Valgdagen for to Aar siden og vi var ogsaa de første paa Grundlovsdagen i Aar. De 137 Foreninger fyldte efterhaanden Pladsen fra den gamle Befæstningsruin ud for St. Pederstræde og ned til Observatoriet. Ordenen var som altid fortræffeligt, og Afmarschen præcis. Kun faa Minuter over den fastsatte Tid svingede Internationales Banner i Spidsen ned af Nørregade til Socialistmarchens Toner, og Forening paa Forening sluttede taktfast op efter hinanden, først fra østre Fløj, saa fra venstre, indtil Pladsen efter hen ved 1½ Times Forløb var tømt. De forreste vare da langt borte i den anden Byende. En nøjagtig Minuttælling, der blev foretaget ved Holmens Kirke, den Gang toget var kommen godt i Fart, saa at mindst de sidste tre Fjerdeparte af Deltagerne gik i Ilmarsch, gav til Resultat, at det brugte 1 Time og 15 Minuter om at passere forbi. Højre blev af den Grund nød til at opsætte sit Afgangssignal i over en halv Time, nemlig saa længe Arbejderne spærrede Vejen.

Paa et andet Sted paa Vejen foretog vi en Tælling af Rækkerne. Det viste sig, at Rækkernes Antal var 4.220. Sætter man hver Række til 6 Personer, giver dette Tallet 25.320. Da imidlertid de fleste Rækker var paa 8 à 10 tæller Socialdemokratiets Tog herefter mindst 30.000 Deltagere.

Rækkerne gik støt som altid, i Begyndelsen dog lovlig mange Personer i hver. Vinduer, Trapper og Tage var livlig pyntede med Tilskuere, og fra endnu flere Steder end i Fjor hilstes Skaren med Blomster og viftende Lommetørklæder, hvilket stadig paaskønnedes ved Hurraer. Paa Gammel torv ud for Raahuset gjorde Højre Spektakel med et stort dertil lejet Orkester, som spillede konservative Klubviser for at overdøve vore Musikkorps, men i øvrigt holdt den i Fjor i Kongens Have saa fremtrædende Pøbel sig forholdsvis anstændig paa vor Vej. Muligvis var den allerede den Gang opstillet på Højres Samlingsplads. Folk havde travlt med at tælle os, hvor vi kom frem, og der var kun én Mening: at større Tog er endnu ikke set i København. Næst de større Fagforeninger var det Kvindeafdelingen, der vakte mest Opmærksomhed; alene dens Størrelse slog al ildesindet Spot ned, og dertil førte den sig saa smukt, som om det ikke var første Gang, den var med. Det er den Slags Soldater Højre begynder med at le af, men som de senere lærer at tage for ramme alvor. Endelig var der ikke faa Studenter som fulgte Socialdemokratisk Forbunds Fane, og nogle af dem havde givet Møde i Huer. Vi ønsker dem alle et vel mødt, og venter, at vi maa komme til at holde haardere Dage ud sammen end den i Gaar.

Det varede længe inden vi naaede ud af Byen, og saa tog Højre fat. Med Oldinge, højhattede Dreng, Lyngbyere, Glostruppere, Skruebrækkere, Mestre, Musik, Livjægere og lange Standsninger under Vejs brugte Partiet bestemt 52 Minuter om at passere over Holmens Bro. Toget begyndte bag den Ruin, som de aldrig far gjort til Kongeborg, og gik til den Have, som kun af Navn er Kongens.

Kl. 4½ svingede Fortroppen af Toget ind paa Festpladsen, hilsede af uendelige Hurraraab af den halve Snes Tusend, der allerede var opstillet omkring Talerstolen. Denne var prydet med Lasalles Billede, og i det hele taget overordentlig smukt dekoreret af Snedkermester P. Hansen. Efterhaanden som de mange Foreninger marscherede op under Sang og Musik og hilset af stormende Hurraer, blev deres Bannere og Faner plantet omkring Talerstolen. Den mest begejstrede Modtagelse fik Kvindetoget; der var ingen Ende paa Hurraraabene, da de marscherede ind paa Festpladsen.

Klokken blev henad 6, inden hele Toget naaede ind paa Festpladsen. Paa dette Tidspunkt kan Antallet af de tilstedeværende uden Overdrivelse anslaaes til 70-80.000. Folk vedblev at strømme til, og da alle Festeegnene for længst var udsolgte, maatte man lade Strømmen frit passere.

Forretningsfører Knudsen bød Forsamlingen Velkommen paa Festkomiteens Vegne. Vi befinder os i Dag i den største Folkeforsamling, der nogensinde har været afholdt i Danmark. Det har sin store Betydning, at det er Arbejderne, der holder denne Fest, Arbejderne, der har kæmpet mod Vinteren og Arbejdsløsheden, og som kaster Modstanderne de forhaanelser tilbage i Ansigtet, der er udslynget imod dem. Arbejderne samler sig under den røde Fane og vil altid kæmpe energisk for deres Principer (stormende Bifald). Festkomiteen har anmodet Folketingsmand P. Holm om at indtage Dirigentpladsen (Hurraraab). Et Leve for det danske Arbejderparti (Stormende Hurraer).

P. Holm havde med Glæde overtaget det Hverv at dirigere denne Forsamling, som vel her hjemme kan siges at være enestaaende. Det var med en Følelse af Stolthed over, at den danske Arbejder altid, naar Socialdemokratiet kaldte til Møde, har vist en mønsterværdig Orden. Vore Modstandere har vanskeligt ved at tælle denne Forsamling, men det vil være Arbejdernes Ære og Stolthed, at dette Møde forløber paa samme Maade som alle deres andre Møder. Lad os vise, at vi ikke har glemt den 25. Juni, da vi vandt vor første store Sejr her i København; derved skaber vi os Respekt blandt vore Modstandere og Agtelse for os selv. Der er indkommet Telegrammer til os fra Steder rundt om i Landet, endog fra Stockholm, og alle vore Meningsfæller tænker paa os ved denne Fest paa Fælleden, som vel snart er det eneste Sted, hvor der er Plads til os (Bravo!) Der er to andre Partier, der holder Fest i Dag: Høje Kongens Have (Ned med dem!) og de Liberale ved Frihedsstøtten (De leve!). De sidste har anmodet om Tilladelse til at sende os en Hilsen (Bravo!). Skal vi også sende dem én? (Enstemmig Tilslutning) Dette betragter jeg altsaa som vedtaget (Bifald). Et Leve for det hele Arbejderfolk, for Haandens og Aandens Arbejdere, for dem, der er Samfundets Grundvold. Det store arbejdende Folk leve!

(Hurra! Holm leve! Stærke Hurraer.). – Jeg skal nu give Ordet til Folketingsmand Hørdum (Hørdum leve! Vedholdende Hurraraab).

C. Hørdum:

Det bølgende Menneskehav, man her ser, er et Bevis paa, at Arbejderstanden forstaar at skaffe sig Respekt. Det er et Bevis paa, at den Tid ikke er fjærn, da vi kan sige til dem, der staar os i Vejen: gaa til Side for os (Bifald). Vi er ikke mødt her i Dag for at hylde Grundloven, men for at holde Revue over vore Tropper, for at se, om det er lykkedes vore Modstandere at splitte vore Rækker (Hør!). Og vi ser i Dag, at vi er stærkere end nogensinde tidligere (Hør!). Socialdemokraterne er det eneste Parti, der har forstaaet, hvad den Grundlov er værd, som vi har nu. Vi har set, at den er for svag til at løse den Opgave, den skulde løse. Naar vi desuagtet undertiden har raabt Hurra for den, saa er det fordi vi i den har set en Spire, der i Fremtiden kunde føre til Folkets Selvstyre. I Dag er der mindre Grund end nogensinde til at raabe Leve for Grundloven (Hør!). Den eksisterer nu ikke mere for os, men kun for dem, der samles inde i Kongens Have (stærke Hør!). Da Højre begyndte at forstaa, at Folket kunde faa Nytte af Grundloven, saa holdt de op med at holde Grundlovsfest, lige indtil Friheden omtrent var tilintetgjort. Saa tog de atter fat og holdt Grundloven op til deres Hjærte og sagde: Den Grundlov kan vi bruge (Bifald).

Den Grundlov, vi har nu, er Estrups Grundlov (Hør!). Intet af de Partier, der holder Møde i Dag, kan sige, at de har nogen Grundlov. Vi har det Fortrin, at vi ikke har godkendt Estrups Grundlov, og vi vil heller ikke nogensinde gøre det. Hvem er det, der holder Møde i Dag i Rosenborg Have? Det er dem, der har hvad de behøver og ikke kan komme længere. Det er Samfundets Udsugere, en Kræftbyld paa det nuværende Samfund (voldsomt Bifald).

Det Bedste Grundloven har indeholdt, Folkets Bevillingsmyndighed, forsvandt i 1885. Man saa da, at der kunde regeres paa provisoriske Love hele Aaret ud, ja, man har endog set, at der kan regeres uden nogen som helst Lov. Den Bevillingsret, Grundloven har givet os, maa vi have tilbage (Hør!). Folketinget har kun brugt sin grundlovsmæssige Ret, naar det nægtede Regeringen de Midler, det ikke fandt nødvendige til Statens Styrelse (Hør!). Levede vi under normale Forhold, vilde vi næppe have haft Udgifter til Gendarmerikorpset (Nej, nej!) Der er ingen, der har haft Bud efter Gendarmerne; kun Regeringen har Brug for dem (Hør!) Det er Estrup der paabyrder Befolkningen den Slags Udgifter, som Folket maa betale (Hør!).

Vi har heller ikke haft Brug for den provisoriske Straffelov (Hør!). De Straffelve vi har, er skrappe nok til at ramme, hvem der skal rammes (Hør!). Og nu begynder de ogsaa at befæste for Folkets Penge og imod Folkets Vilje. Naar endelig disse Fæstninger bliver færdige, saa kalder de paa Landets Sønner og siger: Kom nu ind og læg Jer bag Fæstningerne; nu er de lavet færdige til Jer. Og er der nogen af Landets Børn, der ikke vil ligge bag Fæstningerne, saa har Regeringen jo de lyseblaa og de grønne til at tvinge dem.

Det er kun lidt af, hvad Regeringen har lavet, der her er fremdraget. Selv om Regeringen ikke tilsigter Tyranni, saa fører den Vej, den er slaget ind paa, dog til Tyranni. Vil De have fat i tyrannerne, saa er det dem, der kalder Arbejderne for Janhagel, og som køber de elendigste Journalister til at rakke Arbejderne ned (Hør!). De ofrer alt paa at splitte vore Rækker, men hold sammen, hold sammen! Saa skal det aldrig lykkes dem at bringe Ufred ind blandt os (voldsomt Bifald).

Man har set, hvorledes det gaar med vor Retspleje. De dømmes børn til Ris, fordi de raaber: "Ned med Estrup!" De dømmes en Pige til Fængsel, fordi hun flaar Hovedet af en Buste, og de dømmes Folketingets Formand til Fængsel, skønt har efter den almindelige Forstand, intet har gjort (Berg leve! Stærke Hurraraab). Alt dette virker demoraliserende paa Befolkningen (Hør!). Paa den Maade bevarer man ikke Respekten for Lovene (Nej!).

Talerne vilde her slutte. Han havde maaske brugt skarpe Udtalelser, men er der Nogen, der er berettiget hertil, så var det ham (Hør!). Ingen er bleven saaledes tilsmudset; Højre bliver ved at gentage de samme Løgne, som flere Gange er bleven flaaede til Jorden ved Domstolene. Men holder Arbejderne blot sammen, saa skule Taleren nok lægge Ryg til (Stormende Bifald). Lad ikke Gemenhederne faa noget Indpas iblandt os, men lad os mødes atter og atter og gøre hinanden klar over, hvad vi trænger til at hvad vi forlanger. I Haab om, at Arbejderne maa indse dette, sluttede Taleren med et Leve for Friheden (Stormende Hurraer! Hørdum leve! Kraftige Hurraraab).

Derefter blev Sangen "For Friheden" afsungen; den lønnes med stærkt Bifald og Leveraab for Forfatteren.

Dirigenten meddelte nu, at Deputationen fra Venstre og de Liberale var ankommen (Bravo!). Den bestod af Guldsmed Holm, Cand. Meyer og Overretssagfører G. Christensen. Den Sidste vilde som Ordfører for Deputationen bringe Forsamlingen en Hilsen fra de politiske Bundsforvandede ved Frihedsstøtten (Bifald).

G. Christensen havde faaet overdraget det Hverv at bringe en Tak til Københavns Arbejdere, en Tak for ihærdigt Arbejde i Kampen for Frihedens og Grundlovens Bevarelse. Den gensidige Forstaaelse mellem Oppositionens forskellige Grupper er fremkommen i Erkendelse af, at det er nødvendigt, at Kampen fører til et lykkeligt Maal, og derfor vil Sammenslutningen ogsaa holdes ubrødelig, til Sejren er vunden. Naar saa først Maalet er naaet, lod det da vise sig, at Samarbejdet har ført til gensidig Agtelse for hinanden, saa at vi kan naa til et Reformarbejde til Gavn for alle Partier og ikke mindst for Arbejderstanden. Et Leve for et trofast Samarbejde med Ønsket om, at det maa sætte Frugt til Bedste for Fædrelandet og for Folket (Stærke Hurraraab). Dirigenten: Jeg tror, at være i Overensstemmelse med Forsamlingen, naar jeg beder Deputationen om at bringe en Tak fra Arbejderne til dem, der har udsendt den (Tilslutning). De, der én Gang har vundet Arbejdernes Tillid, taber den ikke saa let igen, naar de ikke selv forskærtser den (Hør!). Lad os bringe vore politiske Kampfæller en Tak for godt Samarbejde, og lad os give dem et Løfte om et trofast Samarbejde i Fremtiden. Inden Deputationen forlader os,

vil vi udbringe et Leve for den samlede Opposition; den leve! (Stærke Hurraraab).

Ordet blev derefter givet til Journalist **A.C. Meyer**, der tale for Socialismen: Arbejdere! Meningsfæller! Der er Torden i den politiske Luft. Telegrafene har meddelt, at Lynet har slaaet ned baade paa denne og hin Side Atlanterhavet, og nu er det for alle frygtsomme Sjæle Tid til at gemme sig bag Militarismens og Politimagts Skjorter. Lad dem sidde der, til vi haler dem frem ved Ørerne (Hør!).

Det er Socialismen, som kommer. Den Marsch, Millioner af Arbejdere stiller op, kan nok forklare adskillige mærkelige Ting mellem Himmel og Jord. Naar Kongerne eller Kejserne nu kysses, - og det sker gerne mindst én Gang om Aaret, - er det af Frygt for den republikanske Socialisme. Naar Præsterne nu enten fra Prædikestolen eller i Bethesda for en Gangs Skyld taler om Kristenkærlighed, er det af Hensyn til den fritænkernes Socialisme. Naar endelig Kapitalisterne for en Gangs Skyld finder paa at være arbejdervenlige, er det af Hensyn til den økonomisk-politiske Socialisme. Kort sagt: der tages Hensyn til Socialismen, og der regnes med Faktoren Arbejderen (Hør!).

Men hvad er Socialisme? Bedrageri! Hvæsser Hindenburg i 20 Artikler, Ophidselse! Hyler den kapitalistiske Presse i Kor, Tyranni! Hvisker Arbejderværnerne. Alle disse Betegnelser kommer fra et Samfund, hvor Bedrageriet, Ophidselsen og Tyranniet er nødvendige for at holde paa det Bestaaende. Men lad Modstanderne tilligemed deres dumme Angreb ligge. De ligger paa deres Gærninger. (Stærkt Bifald!).

Socialismen er en ny Verdensanskuelse, en Kulturbevægelse, men først og fremmest et Brødspørgsmaal. Kun derved bliver den en Samfundsmagt. Millioner af Arbejdere staar rustede i hele Verden, og det 19de Aarhundredes sidste fjerdedel genlyder af Raabet om Brød. Det er Modsætningerne i det nuværende Samfund og den planløse Produktion, som har skabt Arbejderspørgsmaalet.

Arbejdere og Arbejderisker! Vi kender disse Modsætninger saa uhyre godt, og vi forarges over dem, der under disse Forhold taler om Selvhjælp! Er det Fortvivlelsens Selvhjælp her er Tale om, eller mener man for Alvor, at Arbejderen ligesom salig Münchhausen kan tage sig selv i Haartoppen og hale sig op af Sumpen? (Hør!)

Socialdemokratiets Program er i tre Ord: Frihed, Lighed og Broderskab; men enhver Samfundsklasse, som fra Undertrykkelse har hævet stil til politisk Magt, har brugt disse Ord. Var det Adel mod Kongemagt, fiskede man efter Lavsborgerne, var det Borgerne mod Adelen, fiskedes der efter Arbejderne. Og disse har bidt paa Krogen, men i Stedet for Frihed fik de Lønslaveri, og dermed gik baade Ligheden og Broderskabet i Hundene. Med Aaget paa Skuldrene sled vor Stand herhjemme uden at kny til 1871. Da tabte Nationalliberalismen Tøjlerne (Stærkt Bifald).

Nu sætter vi først vore Lungers fulde Kraft ind paa Raabet Frihed, fordi Frihed er Nøglen til Samfundets Lykke. Ikke Kapitalismens Frihed, ikke mere Frihed for Udbytningen, Fordummelsen og Fordærvelsen, men Frihed for Arbejdet, hvorved hine Onder kan begrænses. Man siger, at vi vil tilintetgøre den

personlige Frihed. Ja! Det vil vi i en vis Forstand. Vi vil afskaffe den Stærkeres Ret til at slaa den Svagere, den Riges Frihed til at udbytte den Fattige. Vi vil det med samme Ret som den nuværende Stat, der af Hensyn til den Enkeltes Sikkerhed og Vel hindrer Tyven i at stjæle og Morderen i at slaa ihjel (Stormende Bifald og Hurraraab!).

Men Frihed bliver først mulig naar der er økonomisk Lighed; når der er lige Adgang til Erhverv for alle Samfundsmedlemmer, saaledes at alle Evner frit kan udfolde sig under Retfærdighedens Herredømme og Lovens Beskyttelse. Lige Pligt til Arbejde og lige Ret til at nyde af de Goder som Naturen har skænket os til Fælleseje. Retfærdighed kræver, at enhver nyder sit Arbejdes Frugter, men dette er umuligt, naar Grund, Jord og Arbejdsredskaber ejes af den døde Kapital. Vi tror, at Ligheden og dermed den sande Frihed først kommer, naar Arbejderne slev overtager Produktionen gennem Associationerne og under Statens Ledelse og Kontrol.

Vi kan derfor ikke nøjes med at bede: Gis os i Dag vort daglige Brød! Det er ikke Himlen, der nægter os Brødet, men Menneskene selv. Derfor skal man ikke holde Hænderne i Bøn, men knytte dem, lære at kæmpe i de organiserede Rækker. Men Arbejderen slaas nødtigt for Brødet. Han lider, naar han sulter, medens Barbaren tager Brødet, hvor det er. Vi er for civiliserede, og vor Indignation er afstumpet af lutter Civilisation (Hør!).

Men Uligheden er krassest, naar man tager Kvindens Stilling i Samfundet i Betragtning. Kvinden er tilsidesat i politisk Henseende, underkuet i økonomisk Henseende og nedværdiget i moralsk Henseende. At udelukke Menneskehedens ene Halvdel fra Frihed og Ret, og det endda den, som Mændene ellers kalder den bedre Halvdel, er det bedste Tegn på Ulighed. Men Kvindespørgsmaalet løses først ved Socialismen (Bifald).

Menneskenes naturlige Ulighed vil ikke hæmme Socialismen, men være Drivsporen til stadig Veksel og nyt Liv. Kun i det alment menneskelige behøves en fælles Tankegang, et fælles Arbejde. Et fornuftigt Samfund er det, hvor alle, som arbejder, nyder deres Arbejdes Udbytte; hvor de, der ikke kan arbejde, forsørges humanitært af Samfundet og hvor de, der ikke vil arbejde, stemples af den offentlige foragt. Broen til dette Samfund er de sociale Reformer. Hvorfor er disse Tusender samlede her i Dag? For at bevidne, at Tiden er moden til disse Reformer (Ja! Ja! Ja!).

Endelig Broderskabet! Meningsfæller! Naar Arbejderne for længe siden har sparket til Grænsepælene, er det ikke fordi de troer, at kampen er forbi eller at Broderskabet er grundfæstet. Der er andre Grænsepæle i Ens eget Land, Pæle der skiller Mand fra Mand, og Mand fra Hustru, og de skal væltes. Fjenden i det Indre maa fortrænges ligesom den onde Samvittighed.

Vi hader Nationalfordomme og Militarisme, der suger Folkenes Marv. Vi hader der Mennesker, som et Frihedens Fjender, fordi kun Frihed kan skabe Lighed. Og omvendt hr vi lært at forstaa, at Broderskabet skaber Magt, Magt og Frihed og denne igen Lighed. Vi skal ikke have Ideer, som lugter af Blod, men heller ikke Ideer, der lugter af Ammestuen. Verdensfred er ikke Blødagtighed, og en frisindet Slægt vil anvende sit Mod paa at løfter større Opgaver end at skænde og brænde.

Saa kæmper vi videre. Arbejdets og Videnskabens Mænd side om side. Kampen gælder vore Gamles, vor egen, vore Hustruers og vore Børns Lykke! Socialismen kommer! Socialismen leve (Stærke Hurraraab, Meyer leve! Hurra“!).

Maler **J. Jensen** fik sluttelig Ordet for at tale for Organisationen: Det er den største Forsamling vi nogensinde har haft her hjemme. En berømt tysk Meningsfælle, Dr. Jacoby, har sagt, at Dannelsen af den mindste Arbejderforening har større Betydning end Slaget ved Sadowa. Vi ser her, at han talte sandt. Der er vel mange i denne store Forsamling, der erindrer Dannelsen af de smaa Sektioner i Internationale. Det er disse, vi nu ser Frugten af her (Bifald). Og vore Modstandere har faaet Respekt for denne Organisation; de søger at bekæmpe og ødelægge den paa alle mulige Maader (Hør!). Vi saa det i Fjor, da de svang Sultens Pisk over Smedene; men hvad hjalp det dem?

Vi staar stærkere end nogensinde tidligere, og vi vedbliver fremdeles at befæste vor Organisation (Hør!).

Højre har ogsaa prøvet paa at danne Foreninger, og de begyndte med Skruebrækkerne, de Folk, der blandt Arbejderne indtager den samme Plads som de Soldater, der bærer den sorte Kokarde (Hør!). Frederik Hansen har skrevet, at Skruebrækkernavnet var et Hædersnavn (Fy!) Lad os holde os fjernet fra den Slags Individuer, der ser en Hæder i den største Skændsel (Bifald).

I Udlandet har sulten drevet Arbejderne til at overtræde den saakaldte "lovlige Orden"; det vil ikke ske her. Vi er organiserede, vi kender hinanden, og vi skal ogsaa vide at naa til bedre Tilstande uden at gribe til de stærkeste Midler (Hør!). Vor Foreninger vil være den Klippe, paa hvilke alle Højres Æreskænderier vil strande (Hør!). Alle de Forter Højre bygger, er for intet at regne, mod de Værn, vi danner gennem vor Organisation. Og den Dag vil komme, da både Haandens og Aandens Arbejdere gaa Haand i Haand, saa at vi Alle uden Bitterhed kan nyde Civilisationens rige Frugter (Bifald). Lad os ikke glemme, at et saadant Resultat kun naas gennem Enighed, gennem Sammenslutning, Arbejderne selv skaber. Et Leve for Arbejdernes Organisation (Livlige Hurraraab, Maler Jensen leve! Hurra!)

Derpaa blev Sangen "For Organisationens afsungen; den fik den samme velvillige Modtagelse som de to foregaaende Sange.

Dirigenten: Nu er altsaa de officielle Taleres Række sluttet, men der er dog én, som ogsaa gerne vil hilse paa Forsamlingen; det er Aug. Palm fra Stockholm, der vil bringe en Hilsen fra vore svenske Brødre (Bifald).

Aug. Palm (Leveraab) var netop ude paa en Agitationsrejse i Sverig, og da han den næste Dag skulde holde et Møde i Helsingborg, vilde han benytte Lejligheden til at hilse paa Arbejderne her, som han havde saa meget at takke for. Han vilde bringe en Hilsen fra det svenske Arbejderparti (Bravo!). De fulgte deres danske Meningsfællers Kamp med den største Interesse og de forstod blot ikke den Taalmodighed de udviste. De forstaar ikke, at en saa mægtig Organisation taaler alt det, der bliver budt den, men de indser dog, at det

danske Arbejderparti bedst selv ed, hvad der tjener dets Interesser: at det maa blive saa stort og mægtigt som muligt, for desto bedre at kunne naa sit Maal. Et Leve for Sandhedens Sejr over Løgn, Rettens over Urettens!
(Stormende Bifald og Hurraraab. Palm leve! Hurra!)

Dirigenten meddelte derefter, at der var indkommen endnu et Par Telegrammer, nemlig fra Ringsted og fra Dalum Papirfabrik, der leverer Papiret til vort Blad. Endvidere meddelte han, at der var foretaget en Opmaaling af den Plads paa hvilken Mængden stod tæt sammenpakket omkring Talerstolen. Dette Areal udgjorde 30.000 Kvadratalen, og der befandt sig her mindst 60-70.000 Mennesker. Men saa man ud over hele Festpladsen, vilde man se, at der var over dobbelt saa mange som dem, der befandt sig omkring Talerstolen, saa at det samlede Antal udgjorde mellem 120.000 og 130.000 Mennesker (stærkt Bifald). Højre vil maaske benægte det, men vi har denne Gang taget saadanne Forholdsregler, at vi kan bevise hvor mange vi er. Hvis Høre saa os, vilde de rimeligvis revne af Misundelse, men der er maaske meget andet, der kan revne (Hør!). Vor Fest i Aar viser en umaadelig Fremgang, og vi har denne Gang Kvinderne med os. Hvad er vel stærkere end Hustruens og Moderens Kærlighed? Og har vi blot Kærligheden med os, hvad gør det saa, at vi har Hadet imod os (Bifald). Et Leve for Frihed, Lighed og Broderskab! (Begejstrede Hurraraab, samt Leveraab for Holst). Hermed var den alvorlige Del af festen sluttet, og Deltagerne lejrede sig rundt omkring for at indtage Forfriskninger.
(afskrift)